

1. ČÍSLO VE ŠK. ROCE 2014/2015

flavour
of the
world

Ať už navštívíte Tokio, New York, Toronto, Prahu, Istanbul, Stockholm, Londýn, nebo Rio, chutí objevíte a okusíte nespočítatelné množství a to ať už se jedná o jídlo, hudbu, architekturu, výtvarné umění nebo jiné složky kultury. A díky této skutečnosti a společnému znaku všech metropolí jsme to vše použili pro časopis „all flavour of the world“.

**OCHUTNEJTE
VŠECHNU CHUŤ SVĚTA!**

Redakce

Co v čísle najdete?

4. strana	RC modely
5. strana	Divadlo
6. strana	HSNNU – příběh
8. strana	Vtipy
10. strana	Zetor
12. strana	2 měsíce v USA
14. strana	Marijuana
16. strana	LATance
17. strana	Call Of Duty
18. strana	Big City Life

Podíleli se na vývoji tohoto čísla:

Jan Svoboda
Lucie Režná
Lukáš Zeman
Marek Haunstein
Michal Kolář
Michal Horký
Michaela Gřešková
Vojtěch Klapal
Vojtěch Kilian
Zuzana Kamenská

RC MODELY

Rádiem řízený model nebo RC model (RC z anglického radio controled) je zmenšenina resp. napodobenina např. automobilu, lodi, letadla, vrtulníku, která je pohyblivá a nezávislá a je ovládána rádiovým signá-

lem na dálku. Ovládání modelu sestává z vysílače – ovladače (pákový či volantový, včetně dalších nastavovacích a ovládacích prvků) a přijímače - ten přijímá signál v modelu. Pomocí servomotorů (serv) - to jsou elektromotory, které mají na výstupu páku, která hýbe ovládanými prvky modelu (přední kola u automobilu, kormidlo u lodi,

křídélka, výškovka a směrovka u letadla). Systém přenosu informace z vysílače do přijímače je podobný jako u rozhlasového vysílání, či u modernějších RC souprav podobně jako přenos internetu. Nosný kmito-

čet určuje frekvenci systému. V České republice se používá 27MHz pro všechny modely většinou jednodušší a hračky, 35MHz pro letecké modely a 40MHz pro letecké, pozemní i lodě. Tyto frekvence jsou však již zastaralé, v současné době se využívají hlavně soupravy pracující v pásmu 2,4GHz (tzv. WiFi). Každé pásmo se dále

dělí na „jemnější části“ nazývané kanály. Tyto kanály jsou důležité při provozování více modelů na jednom místě. Kanály musí být různé, nejlépe ob jeden kanál, aby nedocházelo k rušení signálu. Proto je velmi důležité vědět a hlídat si okolí provozu modelu, aby nedošlo ke zbytečné havárii modelu. Tato pravidla jsou zásadní mezi modeláři ve všech odvětvích modelářství. Moderní přístroje, pracující na frekvenci 2,4GHz již nejsou náchylné na rušení modelů vzájemně ani na rušení např. tvořené pohyblivými částmi modelu. Mají také mnohem větší dosah.

Michal Kolář

DIVADLO S INTREM

Tak jako každý rok i letos navštívujeme divadelní představení ve dvou brněnských divadlech.

Jsou to Městské divadlo Brno (Divadlo bratří Mrštíků) a HaDivadlo (které střídáme s divadlem Husa na provázku, a to podle nabídky představení).

Vstupné (permanentky) do divadla nám hradí ASK spolu s domovem. Takže máme HaDivadlo zadarmo, ale za městské divadlo si musíme 100Kč připlatit (lístek obvykle stojí kolem 550Kč), což je velmi dobré. Veškeré informace o divadle a přihlášení na divadlo u paní Kubáňové na 5. patře.

Další informace a termíny jednotlivých představení na nástěnkách (letáčky) na každém patře. Také na webu jednotlivých divadel: Městské divadlo Brno – www.mdb.cz

HaDivadlo – www.hadivadlo.cz

Inscenace, na které letos půjdeme:

Městské divadlo Brno:

– DUCH (21. 10. 2014)

– Princ Homburský

(11. 11. 2014)

– Bláznivé nůžky (termín bude na nástěnce)

– Let snů (termín bude na nástěnce)

– Mrtvé duše (termín bude na nástěnce)

– Ostrov pokladů (termín bude na nástěnce)

– Prodaný smích (termín bude na nástěnce)

– Skleněný pokoj (termín bude na nástěnce)

HaDivadlo:

Inscenace vybírá paní Kubáňová podle aktuální nabídky

Aktuálně – 24. 11. 2014 Maryša

Michal Horký

Hvězdy se na nás usmály

Mé oči se upíraly na velké plátno v kinosále. Cítila jsem slzy pálicí mě v očích. Slabě jsem popotáhla. „Hej,“ loket položený na opěradle sedadla vedle mě, se dostal do kontaktu s mými žebry. Mírně jsem na sedadle nadskočila. Z vedlejšího sedadla se na mě usmíval pár modrých očí zářících ve tmě. Na chlapcově tváři zářil úsměv. Neskrýval pobavení ani výsměch, byl naprosto upřímný. „Hádám, že jsi celkem romantička, je libo kapesník?“ Vděčně jsem sáhla po balíčku v jeho ruce a oplatila mu jeho vřelý úsměv. „Díky.“ Pousmála jsem se nad jeho pozorností. Po chvíli jsem zjistila, že děj odehrávající se na plátně není to, co zaměstnává mé myšlenky. Byly to jeho modré oči, které jako vánoční světýlka na stromečku blikala v mé mysli, a jeho úsměv, prozařující všechny kouty mé mysli. Mírně jsem pootočila hlavu, ruka jejíž jsem natáhla pro kelímek s Kolou, byla jen záminka, abych mohla pohlédnout do jeho modrých studánek. Jeho pozornost byla zaměstnávána zcela něčím jiným, než plátnem na němž se odehrával film za nějž zaplatil, i přes to, že na 100% nebyl fanouškem romantických sládků. „Film je támhle.“ Usmála jsem se na něj a mávnutím ruky jsem ukázala před sebe. Nebylo to jen jeho rty, zkroucenými do úsměvu, bylo to v jeho očích. Jako by se v nich zrcadlila všechna radost a mírumilovnost kolující jeho systémem. „Ty jsi mnohem hezčí. Jsi jediný důvod, proč jsem ještě neodešel a nešel si až do konce filmu sednout na jednu ze zasněžených laviček před kinem.“ Cítila jsem, jak se do mých tváří nahrnula horkost. Slabě jsem se pousmála. „Tma může ale klamat. A za druhé myslím, že strach máš spíše z omrzlin.“ „Kamera taky a ty přesto pláčeš, kvůli jednomu z jejích děl.“ „Nejsem jediná!“ Překvapilo mě, jak moc můj hlas vyobrazoval rozhořčení, jaké způsobily jeho slova. „Koukni, dvě řady

před námi. Ta blondýnka taky pláče.“ Vítězoslavně jsem se na něj usmála a ignorovala výhrůžný pohled dívky přede mnou. „Jasně, je ještě větší romantička než ty. Větší romantička, než kdokoli. Je to moje kamarádka, stejně jako ten kluk, jehož ruku drtí a ti dva vedle nich taky.“ Rukou máchal ve vzduchu, před sebou, abych pochopila, o jaké osoby se jedná. „Dvojité rande, a mě vytáhli, protože jim je mě líto. Že dokud si nenajdu přítelkyni, tak mě budou sebou tahat pořád, kvůli depresím a tak, chápeš ne?“ Jeho hlas přidal na síle. Následkem byl úsměv dívky s havraními vlasy, která se na nás při zaslechnutí jeho slov otočila. „Och, chudáčku. Mít dobré kamarády, kterým na tobě záleží je pech.“ Sarkasmus z mých slov sršel jako romantika z filmu, který už neupoutával pozornost ani jednoho z nás. „Žárlíš?“ V jeho očích se objevil náznak pobavení, které však

rychle zmizelo. „Ty snad nemáš přátele?“ „Moji přátelé nejsou fanoušky romantiky, to za prvé.“ Nádech, který měl vystačit na další argument, se ztratil v jeho slovech. „To já taky ne, a jsem tady, kvůli přátelům.“ Zašklebil se, ale v jeho očích byl náznak znepokojení. „A za druhé. Jsou švorc. To víš Vánoce, dárky, a víš, ti, kteří nejsou fanoušky Vánoc a rodinné atmosféry, tak chlast taky leze do peněz stejně jako vstupy na party, kde nejspíš všichni jsou. To víš páteční noci plné taneční hudby a nadšení z nadcházejícího víkendu.“ „A ty?“ Číšila z něj zvědavost a zájem. „Já pracuju. V kavárně za rohem. Lidi tam nechá-

vají slušné spropitné.“ „Ach tak.“ Jeho odpověď se lišila od těch předešlých. Jeho slova byla beztvárová, bez výrazu a emocí. Jako by se jeho myšlenky upíraly jiným směrem. Odvrátila jsem od něj oči a svůj pohled přesunula na zeď přede mnou. Narůžovělá obloha na plátně házela odlesky na celý kinosál. Postava dívky na plátně se vyhoupla na špičky a své rty přitiskla na rty chlapce, který svíral její tváře ve svých dlaních. Mé povzdechnutí se ztratilo v hudbě doprovázející závěrečné titulky. „Copak, nelíbil se ti konec?“ Chlapec vedle mě opět upoutal mou pozornost i přes to, že byl čas na odchod. „Takový typický romantický.“ „O to nejde, jenom víš, i když už je konec, tak já pořád nevím, o čem ten film byl. Myslím, že za to může ten magor, co sedí vedle mě a neumí zavřít pusku ani v kině.“ Na tváři se mi objevil úšklebek stejně jako na té jeho. „No jo, někteří lidi jsou vážně hrozní. S tím nic nena-děláš. P.S. myslím, že ten idiot se jmenuje Simon. A nevíš náhodou, jak se jmenuje ta holka, kterou se snažil těma rušivýma kecama upoutat?“ „Sofie.“ Usmála jsem se na něj. Světlo pohlcující sál zvýrazňovalo jeho lícní kosti a nechávalo vyniknout jeho uhlově černé vlasy. Bez dalších slov jsem se zvedla ze sedadla a vyrazila, už přes téměř prázdný sál, k východu. Za zády jsem slyšela směsici hlasů. Uvědomovala jsem si, že i přes fakt, že nejdůležitější část filmu mi utekla, bavila jsem se a mými žilami koluje radost. Nevědomky jsem se usmívala. Úsměv neodnesl ani poryv větru, který se opřel do mého obličeje, jakmile jsem otevřela dveře kina a do vlasů se mi začaly zaplétat sněhové vločky snášející se z nebe jako andělé. Šálu omotanou kolem krku jsem si přitáhla až k ústům a ruce jsem ponořila do útrob kapes svého kabátu. Mé nejisté kroky zastavil povědomý hlas. „Hej Sofii!“ Za zády jsem uslyšela křupání sně-

hu, které bylo až nepříjemně blízko. Zprudka jsem se otočila a tváří v tvář jsem se potkala se známými zářícími modrými studánkami plnými radosti. "Pokud to není troufalé, zašla bys s námi někam? Chtěl bych tě pozvat, když jsem ti zkazil ten film." Výraz jeho očí byl tolik nejistý i přes úsměv, který měl za úkol jeho nejistotu zamaskovat. "Prosím řekni ano! Přece nás s ním nenecháš samotné. Bože to by bylo, pořád by o tobě vyprávěl, tak bude obtěžovat tebe a nás nechá na pokoji." Za jeho zády stály 4 postavy. Dva chlapi, jeden vysoký v zelené lyžařské bundě s nakrátko střiženými vlasy a prsty propletenými s drobnou blondýnkou, která ale byla jen o pár centimetrů menší než on. Druhý s ryšavými vlasy a jeho paže, oděná v černém kabátu, zavěšená do dívky s havraními vlasy, která byla majitelkou hlasu rozléhajícího se po ulici. Na Simonově tvářích se objevily ruměnce. Pousmála jsem se. "Půjdu ráda." Na tvářích všech se rozlil úsměv. Čtyři z nich se dali přirovnat k úsměvům rodičů, jejichž dítě právě překonalo svůj strach a ten jeden, ten kterému jsem byla nejbližší, ten byl téměř totožný s úsměvem dítěte rozbalujícího dárek pod Vánočním stromčkem.

"Tak jo, jdeme vážení. Hned za rohem je kavárna, tak můžeme zakotvit tam. Jo a slyšel jsem, že tam mají pěkné servírky." S poslední větou se Simon obrátil na mě a se zářivým úsměvem na tváři na mě mrkl.

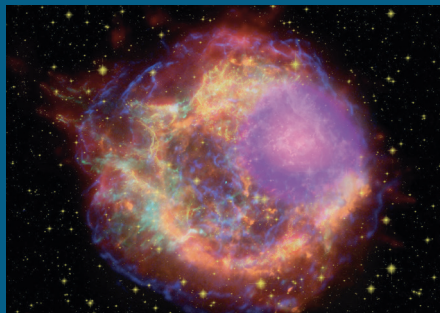
O 2 týdny později

Zkřehklými prsty jsem sáhla po kovové klice, z půli prosklených, dveří. Zacinkání zvonečku nijak nenarušilo hovor, jehož hukot mě pohltil stejně, jako teplo a vůně čerstvě pomleté kávy. Od baru se na mě, stejně jako vždy, usmíval pár čokoládových očí. "Zdravím jahůdko." Jako vždy mi její oslovení, stejně originální jako ona sama, vykouzlilo úsměv na tváři.

"Ahoj Adél." Oplatila jsem jí úsměv, zatímco jsem procházela kolem baru do šatny a během dalších pár vteřin jsem se ocitla v naprostém tichu a tmě. Prsty jsem nahmatala vypínač a jedno klapnutí rozlilo v místnosti světlo. Z rudých vlasů jsem si setřásla sněhové vločky, vymotala se

z huňaté šály stejně, jako z hřejivého kabátu a kolem pasu jsem si uvázala černou zástěru. Když mě opět pohltil šum hlasů, pohledem jsem přeletěla kavárnu. Tolik tváří, ale ani jedna nebyla jeho. Pocit rozlévající se mi tělem nebyl následkem rychlé změny teploty, byla to ozvěna zklamání.

"Dnes poprvé za dva týdny tady není. Myslíš, že ho to už přestalo bavit?" Dívčí hlas mě zašimral na krku. "Možná." Bylo mi překvapením, jak moc sklesle, zklamaně a odevzdaně můj hlas zněl. "Anebo možná nepřestane nikdy." V Adéliných čokoládových očích se zatřpytil úsměv, stejně jako na jejích rtech, jakmile zacinkání zvonečku nad dveřmi opět přehlušilo pravidelný šum hlasů v kavárně. Simonovy oči zazářily, jakmile zahlédl můj úsměv. "Ahoj Sofí. Sofiina kamarádko." "Zdravím." Její čokoládové oči

přeletěly celou jeho postavu a stejně tak jeho ruku, schovanou za zády, v níž svíral předmět, který měl být prozatím tajemstvím. "Hmm, červená, Sofiina oblíbená." "Vím." Nedal mi další šanci na pozdrav. "Pro tebe." Jedním plynulým pohybem vykouzlil zpoza zad rudou růži. "Děkuju." Na mé tváři se rozzářil úsměv. Bez dalších slov se otočil a usadil se na svém obvyklém místě u okna. Bezmyšlenkovitě jsem si přičichla k růži a bříšky prstů jsem jemně přejížděla přes trny. "No tak princezno, jdi ji dát do vody, ať neuschne." Z myšlenek mě probral až hlas mluvící na mě. Beze slov jsem se vypařila, když jsem se ale vrátila, překvapila mě přítomnost povědomé tváře. Simon už neseděl sám, naproti němu seděl ryšavý kluk a šklebil se na papíry, rozložené před nimi. Pousmála jsem se nad jeho výrazem a s hlubokým nádechem a tácem plným skleniček a šálků jsem vyrazila po točitých kovových

schodech vzhůru. Netrvalo dlouho a mé myšlenky se začaly ubírat zcela jiným směrem. Káva, čokoláda, neperlivá minerálka, malinový dort, čokoládové palačinky. Jakoby mávnutím kouzelného proutku se z mých myšlenek vypařily jeho modré oči i veselý úsměv. V rytmech jazzové hudby jsem se proploovala mezi stoly usměvavých hostů. Teprve až když Simonův úsměv byl jediný zářící objekt mezi prázdnými stoly, plně jsem si uvědomila jeho přítomnost a pozornost jeho očí patřící jen mě. "Sbal se, padej, jinak tam ten strašák vysedí důlek." Čokoládové oči upírající se do těch mých plných nedočkavosti, byly naplněny pochopením. Zabalená v teplé šále, jsme bok po boku vyšli na chladnou ulici. Ticho mezi námi narušil až jeho hlas. "Sofí, chtěl bych – chci tě pozvat na ...". Nedostal šanci dokončit větu. "Jak dlouho mě ještě budeš někam zvat?" Otočila jsem se na patě a ocitla jsem se blíž jeho tvářím než jsem plánovala. Jeho dech mě hřál na tvářích a vytvářel ve vzduchu obláčky páry. "Tak dlouho, dokud se do mě nezamiluješ tak, jako já jsem se zamiloval do tebe. Potom se tě přestanu ptát. Potom to bude samozřejmostí, poflakovat se s tebou." "Nikdy, nikdy jsem nepotkala kluka, který nesnáší romantické sladkosti a zároveň se chová jako hrdina přeslazeného románu k holce, kterou vlastně ani nezná. A asi to bude ten důvod, proč můj srdeční tep zrychlí pokaždé, když zahlídnu tvé oči plné zájmu a úsměv skrývající tolik lásky. Víš, vždycky jsem si představovala, jaké by to bylo, potkat takového kluka. A teď tady stojím, přede mnou, říká, že mě miluje a já se sama sebe ptám, jestli to není náhodou šílené, milovat ho také jen po několika dnech." "Dnech? Zdá se mi, jako bychom se znali už věky. Jako bych o tobě věděl vše, po všech těch několikahodinových procházkách parky, bruslení a kávách, které jsi mi přinesla. Vím, že věříš na osud, na to, že každý člověk má svůj příběh vepsaný ve hvězdách. A víš, co si myslím já. Myslím, že hvězdy se na nás usmály ..."

Míša Gřešková

www.miskagreskova.cz

VTIPY

Jdou dvě blondýnky v parku, jedna spadne do rybníka a utopí se. A ta druhá říká: „Ty jo! Jak se ta kráva mohla utopit, když měla lodičky...???“

Blondýna na křižovatce nabourá do chlapa a ten jí nadává: „Ty krávo, dělala sis vůbec řidičák?“ Blondýna odpoví: „Rozhodně víckrát než ty, debile!“

„Pane králi, splnil jsem slovo. Zde v pytli jsou tři dračí hlavy. A teď vy.“ „Děkuji princí. I já plním své slovo. Zde v pytli je ruka princezny.“

Jak se pozná bohatý Somálec? Že má švýcarské hodinky kolem pasu.

Co zbude ze Sněhurky, když sáhne na vysoké napětí? Popelka.

Víte, čím musíte ženu zahrnout, aby si přestala pořád stěžovat, že se málo snažíte? Hlínou!

Studentky měly napsat esej, která by pojednávala o náboženství, sexu a tajemství. Nejkratší práce měla jen jednu větu: „Bože, jsem těhotná, ale s kým?!“

Ptají se ruského občana: „Co bylo dřív, vejce, nebo slepice?“ „Jo, dřív bylo všechno.“

Povídají si dva Poláci: „Víš, že má být u nás maso na lístky?“ „No jo, buďme rádi, já jsem slyšel, že v Rusku je na stírací losy.“

Přijdou 2 policajti do restaurace, dojde k nim číšník a ptá se, co si

dají. 1. Policajt: „Dvě kafe.“

2. Policajt: „No dobře, tak já taky dvě...“

2 policisté jdou z pekárny a jeden říká tomu druhému: „Hele, když uhádneš, kolik mám v tašce housek, tak ti dám obě dvě...“

Přijde policajt do řeznictví: „Chtěl bych čtvrt kila vysočiny.“ „Bohužel, už máme jen točený salám.“ „Aha, tak to nic, já si nevzal džbáněk.“

Jde takhle zloděj po ulici a najednou uvidí chlápka, tak k němu přijde a řekne: „Dej mi všechny svoje prachy.“ A muž odpoví: „Promiňte, ale já jsem poslanec.“ „Aha, tak to jo... Tak mi dej všechny moje prachy!“

Přijde ministr financí do bordelu a ptá se na ceny služeb. Zepředu

YQITV

je to tisíc a zezadu 1200. „Tak počkejte, a za co je těch 200 Kč, když jde de facto o to samé?“ „To je daň z obratu, debile.“

Jaký je rozdíl mezi obilím a naší vládou? Žádný, obojí musíme vymlátit, jinak pojdem hladu.

Víte, jaký je rozdíl mezi Přemyslem Oráčem a řidičem politiků? Přemysl Oráč měl ty voly před sebou.

Manžel přijde domů a má mizernou náladu. Jeho žena mu ji chce zlepšit a tak říká: „Miláčku, mám pro tebe krásné překvapení. Budeš zářit štěstím... Jsem těhotná.“ Manžel protočí panenky: „Ty taky?“

Manželé přijdou po smrti do nebe. Manželka si vše obdivně s manželem prohlíží a moc se jim tam líbí. Manžel říká: „Vidíš, kdybys furt neotravovala s tou zdravou výživou, mohli jsme tu být už 20 let.“

„Ty, stará, dneska by to šlo.“ „A co jako.“ „Podívej se z okna, slunce svítí, den jako vymalovaný...“ „No a co?“ „No, říkalas přece, že jednoho krásného dne se sebereš a půjdeš, ne?“

„Hele, slyšel jsem, že ses pohádal s manželkou. Co se stalo?“ „Ale, neuměli jsme se dohodnout ohledně dovolené.“ „Jak to?“ „Já chtěl za každou cenu na Kanárské ostrovy a ona chtěla za každou cenu se mnou.“

Syn si stěžuje otci: „Tati, děti ve škole říkají, že jsi mafián.“ „Netrap se tím, synku. Zítra se o to postarám.“

Žena: „Josefe, ty si mě už vůbec nevšímáš. Přitom dneska ráno si tři chlapi vstali, aby mi uvolnili místo.“ Muž: „A vešla ses tam?“

Plačící žena stojí s kufry ve dveřích a povídá: „Maminko, manžel byl ošklivý, stěhuju se k tobě.“ A matka na to: „Tak to tedy ne, takhle snadno mu to neprojde. Stěhuju se k vám!“

„Pane vrchní, ta roštěnka je cítit kořalkou!“ Vrchní couvne o tři kroky a ptá se: „Ještě?“

Víte, jak se v Somálsku rozhání demonstrace? Větrákem Vegetarián“ je starý Indiánský výraz pro „špatný lovec“.

Zetor

GALLERY

V říjnu jsme se vydali s prvákama do známé galerie Zetoru poblíž našeho intru. Byla to skvělá podívaná doprovázená příjemnou nejen traktorskou atmosférou. Personál byl vstřícný a do velké části traktorů jsme si mohli také sednout, hlavně do nejnovějších modelů, které byly snad i nejzajímavější.

Rozhodně všem doporučujeme navštívit.

2 MĚSÍCE V U.S.A.

Zuzana Kamenská

Tak jako každý rok jsem vyjela za hranice ČR, tentokrát úplně sama, na pro mě neznámé místo. V 6 hodin ráno mě tatka zavezl na letiště do Prahy a tím začala moje cesta.

Nejprve jsem letěla do Londýna, kde jsem přestupovala na letadlo do Los Angeles, bylo to dost náročné. Po přistání v LA jsem jela k tetě do Oak Parku (město vedle LA), tam jsem bydlela. Teta má dva malé syny, nemocného manžela a velmi starou babičku, takže

o zábavu bylo postaráno. Jelikož bylo 40°C ve stínu, nezbývalo mi nic jiného, než být celý den u bazénu, ostatně to tak dělali i všichni Američani, když nebyli v práci. Lidé tady byli velmi milí a

ochotní, když jsem šla běhat, na procházku, nebo se ukázala jenom tak venku vždy

jsem si s někým povykládala,

i když jsme se vůbec neznali.

Potom jsem byla několik dní v Agoura Hills (město vedle LA), tady jsem se celkem nudila, protože jsem bydlela u staršího pána, který nebyl věčně doma a lidé venku už moc komunikovat nechtěli. Vydala jsem se tedy přímo do centra Los Angeles, kde jsem bydlela u staré paní v malém domečku. Strávila jsem u ní asi 4 dny, za celou dobu jsem se nenudila ani chvíli, i přestože je hodně stará, brala mě na nákupy, prodeje z garáží a otevřené domy – to byl

zážitek! Přestěhovala jsem se do velké rodiny, také v Los Angeles. Tady už byl Michael (19), Ivannah (17) a Brian (10), konečně jsem poznala i život lidí v mém věku. Jela jsem s nimi do Magic Mountainu, Disneylandu,

CITY OF

AGOURA HILLS

na loď a bylo to super! Čekala nějaké akce jako to vidíme ve filmech, ale bohužel... prý se u nich nic takového nedělá a filmy jsou filmy. Pak jsem se vrátila k tetě do Oak Parku, kde jsem byla poslední týden a potom konečně cesta na letadlo směr Londýn a Praha! Tady je odkaz na moje video z cesty –

[youtube.com/watch?v=leK7cTicz2A](https://www.youtube.com/watch?v=leK7cTicz2A),

nebo si ho najdete na kanále Zuzana Kamenská – a v příštím díle časopisu vám některé informace více přiblížím.

LA

Marijuana

Tráva, ganja, konopí, cannabis, atd. ... Minimálně jedno z těchto slov jste již vypustili z úst a drtivá většina už měla „tu čest“ zakusit účinky této rostliny. I přes to, že jste nepodlehli a nestali se „závislími“ porušily jste tu mezi „strachem“ a při příštím setkání už pro vás bude méně negativ, tudíž máte větší šanci k opětovné konzumaci. To je prý první krok k závislosti. Já tomu říkám, překonání strachu. Vždyť se vám nic nestalo... Lidé se bojí neznáma. Těžko to považovat za hrdinství, ale dokázali jste se přemoci. Například já jsem rok svého života „prohulil“... Druhá, nejlepší rok na škole. No ona ta škola ani moc nebyla. Ano, nechodili jsme do ní zrovna často a jestli si myslíte, že jsme za školou jenom hulili, tak jste ani trošku nespletly. Ale nemůžu si stěžovat, užili

jsme si to. Víte, nemohla za to tráva, že jsme do školy nešli. Rozhodli jsme se sami, daná látka nás možná tak více utrdila v tom, že je přece jenom venku lépe. Jediné problémy trávy jsou v tom, že vás „unaví“, zlenivíte a zpomalí vás. I když naopak dokážete vyvinout i velkou aktivitu, záleží na prostředí a společnosti ve které se nacházíte a samozřejmě hlavně na vás. Ano, tráva pomáhá rozkladu buněk, bohužel i mozkových. Ovšem nezabraňuje vám ve vzdělávání, v komunikaci ani v činnostech všeho druhu. Nic se nesmí přehánět, ale i ve větším množství nejste nijak zvlášť omezení. Ptáte-li se na dlouhodobou degeneraci, odpovím vám dost podobně. Zase záleží na vás. I mezi sportovci, kteří potřebují špičkovou kondici a zdraví najdete spousty kuřá-

ků. I mozek se dá opět vybudovat, ale musíte něco dělat. Musíte přemýšlet. Já vím, že většina lidí, označí „zhuleného“ člověka za naprosto „vypatlanou“ hříčku přírody, ale já sám vám můžu říci, že jsem tolikrát jednal s vyšší autoritou v takovém stavu, že by jste hledali odbornou pomoc, a nikdo nic nepoznal, vše proběhlo v pořádku a dokonce jsme si snad i více popovídali. To že se někdo neumí udržet, už není následkem konopí, ale osoby samotné. Marihuana vás jenom dostane, dejme tomu, na další mezi. Ale po dlouhodobější nepřetržité konzumaci vás dost zpomalí a vypatle. Tudíž nic nepřehánět. Ani konzumaci vám tímto nedoporučuji, ovšem se snažím ukázat na narážky na „huliče“. Zkuste s nimi trávit čas a poznat je po normální stránce,

Wsgunsg

než je odsoudíte. Nicméně musím podotknout, že i přes vše co jsem napsal s čistým vědomím, i já to vidím až moc různově. Bohužel z té horší stránky, marihuana způsobuje i poruchy soustředění, i když to bych dával za vinu spíš lidské lenosti, dále také, v horších případech schizofrenii, já jsem se ještě neseťkal s takovýmto případem, ale nevylučuji to. Znovu to ale závisí na vás. Nesmíte se nechat ovládnout, v každém případě zachovat chladnou hlavu a vědět, kdy máte dost. Bohužel, o této rostlině se až tak moc neví. Pod nosem máme sice tisíce a tisíce „podložených“ lékařských potvrzení, ovšem dost z nich se navzájem vylučuje a přece jenom, prohlásili to lidé, kteří sice léčí, ovšem mohou i za spousty nemocí, vedlejší účinky se u léků nepíšou jen

tak. Peníze jsou největší metla světa a tak to bylo a bude. Ale ničemu se nesmíme poddat celým svým tělem. Je fajn vědět a nebýt zbytečně předpojatý, ovšem všeho s mírou, jinak spadnete a zvedat se vám bude opravdu obtížně.

Vojtěch Klapal

Latinskoamerické tance

Někdy také nazývané zkráceně latinské. Tance v této disciplíně jsou uvolněnější v držení párů, v oblečení i v pohybu. Latinské tance charakterizují: rytmická přesnost, temperament, smyslnost a velký citový náboj.

Mezi soutěžní latinskoamerické tance patří samba, cha-cha, rumba, paso doble a jive. Na soutěžích v ČR se k této disciplíně u dětských kategorií přidává polka, byť není latinskoamerickým tancem. Brazilská samba má své kořeny v Africe. Jak rumba, tak nejmladší ze všech soutěžních tanců, cha-cha, pocházejí z Brazílie. Vznik rumbly je nejasný a současný kubánský styl byl tomuto tanci připisán až po standardizaci pro soutěže v Evropě. Paso doble jako jediný latinskoamerický tanec nepochází z Ameriky, ale ze Španělska a bere inspiraci z tamních býčích zápasů. Na Jive měl vliv severoamerický swing i rock'n'roll, díky kterému je jive velmi fyzicky náročný.

Já se tanci věnuji od 6let a momentálně jsem více-mistr české republiky v latinskoamerických tancích v kategorii družstev mládež, co se týče tréninku, tak trénuji každý den víc jak dvě hodiny.

Vše rád bych vám tento sport doporučil.

Jan Svoboda

ps: můj nejoblíbenější pár - Marts Smolko a Viktoria Puhovika

CALL OF DUTY[®]

BLACK OPS II

The Game time
Call of Duty Black OPS II

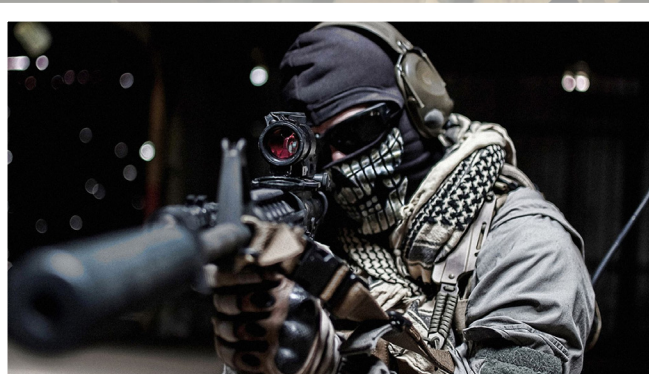
Call of Duty Black OPS II je velmi povedené zakončení série Black OPS. Kromě důkladně propracované grafiky zde můžeme najít velmi dobrý příběh, z rozmanitostí NPC, terénů, zbraní, vozidel a mnoho dalšího vybavení. Již zmíněný příběh, je u sérií Black OPS výjimečný tím, že není podle časové posloupnosti.

Mimo jiné se skoro celý odehrává v budoucnosti, ale není ochuzen například o povstání v Jihoafrické republice a taktéž je zde i mise v džungli. Skoro během celého příběhu pracujete v týmu. Příběh se neskládá pouze z klasického RPG střílení, ale pokud máte rádi strategie, tak si v téhle hře přijdete na svoje. Celá herní grafika je velmi propracovaná.

Budovy nelze rozeznat od reálných. Taktéž i zbraně včetně střelby z nich je velmi propracovaná. Lze poznat, že grafické herní studio Activion si s tím dalo práci. Celá hra je osazena různými automatizovanými bojovými stroji, od malých obraných robotů, až po létající vzdušnou hrozbu.

I herní systém nelze opomenout. Je taktéž dobrý. Již vaši spolubojovníci nechodí sem a tam po mapě, ale uvažují skoro stejně jako člověk.

I nepřítel uvažuje jako elitní bojovník, takže ho nelze jen tak jednoduše zničit. Na závěr téhle hry bych chtěl napsat hodnocení. V téhle hře se hraje za postavu důstojníka armády, který se ke konci hry spikne a nabourá systém armády Black OPS. **Marek Haunstein**

NEW YORK

Ale začneme něčím, co už o něm víme:

New York je symbolem Spojených států amerických. Největší město USA, které je hlučné, bohaté a multietnické.

Město patří k nejoblíbenějším turistickým destinacím světa. Najdete zde hned několik notoricky známých turistických atrakcí. Socha svobody patří mezi nejznámější stavby světa. New York je centrum kultury. Nejen té americké, ale i globální. New York můžeme klidně považovat za hlavní město světa. Soustřeďuje se zde světové umění, politika a zejména finance. V posledních letech se na piedestal slávy (ačkoli ne právě pozitivní) dostala nejznámější newyorská ulice – Wall street.

Ale už dost „keců“ o tom, co už víme a vrhněme se na zajímavosti:

1. Ve městě působí téměř 800 tisíc firem. New York je plný podnikavých lidí z celého světa.
2. Při sčítání obyvatelstva v roce 2000 žilo v New Yorku 8 008 278 lidí. O sedm let později město evidovalo 8 391 881 obyvatel. New York je očividně stále atraktivní a každoročně láká tisíce nových lidí.
3. V ulicích New Yorku je pro vás připraveno téměř 13 tisíc licencovaných taxíků.

4. Newyorské metro patří k největším na světě. Má celkem až 468 stanic, přes které se prohání 6200 vozů. 26 linií metra tvoří dopravní kostru města.

5. O tom, že metro je základem života v New Yorku hovoří i to, že denně využije tento dopravní prostředek až 4,9 milionu lidí.

6. Režiséři a scénáristé New York prostě milují. Ročně se zde točí až 250 filmů. New York je také dějištěm mnoha globálně úspěšných seriálů.

7. New York je drahý. I pro turisty. Průměrná cena hotelového pokoje na jeden den je přibližně 270 dolarů, což je kolem 200 eur.

8. Do New Yorku ročně zavítá až 46 milionů turistů. Domácích či mezinárodních. Turismus je důležitou součástí ekonomiky města. Turisté v New Yorku ročně utratí více než 26 miliard dolarů.

9. V New Yorku se nachází více než čtvrtina veškerého zlata světa. Pod správou jich má Federal Reserve Bank. Zlato je bezpečně uloženo pod zemí v hloubce téměř 30 metrů.

10. Newyorské taxíky nejsou žluté náhodou. Za výběr této barvy je zodpovědný John Hertz – zakladatel známé společnosti specializující se

na pronájem aut. John Hertz si kdesi přečetl, že žlutá barva je nejsnáze patrná a rozpoznatelná. A to je pro taxíky mimořádně důležité.

11. Bydlet v New Yorku vůbec není levné. Pokud si chcete koupit byt na Manhattanu, tak si budete muset připravit přibližně jeden a půl milionu dolarů.

12. Central park je plochou větší než celý evropský mini stát Monako.

13. New York je mimořádně multietnické město. Více než 47 procent obyvatel starších 5 let doma mluví jiným jazykem než angličtinou. Žádné jiné americké město v tomto směru New York nepřevyšuje.

14. Průměrný Newyorčan denně cestuje do práce 40 minut.

15. New York byl před více než 200 lety hlavním městem Spojených států amerických. Tento statut si však město neužívalo dlouho. New York kraloval USA v letech 1789 až 1790.

16. New York nebyl vždy New Yorkem. Na počátku své existence bylo město známé pod názvem New Amsterdam. Město bylo pojmenováno podle nizozemského přístavu na jižním konci ostrova Manhattan.

17. Celý ostrov Manhattan stál pouhých 24 dolarů. Holandský cestovatel Peter Minuit ho koupil od domorodců za pár skleniček a nástrojů.

18. Na jednom čtverečním kilometru New Yorku žije přibližně 10 tisíc lidí.

19. Ellis island je známý jako brána do USA. V 19. století zde pracovala imigrační policie a přijímala prakticky všech lidí z Evropy.

20. New York má nejmenší kriminalitu ze všech amerických měst.

21. Metropolitní muzeum umění v New Yorku patří mezi muzea s největší sbírkou výtvarných děl na světě.

22. Na Broadwayi se nachází přibližně 40 profesionálních divadel. Broadway je mimořádně populární turistickou atrakcí. Divadla hrají od úterý do soboty.

23. New York má téměř stovku přezdívek. Nejznámější z nich je „velké jablko“.

24. New York je známý svými pouličními stránkami a prodejci. V celém městě najdete přes 20 tisíc stánkaře s jídlem.

25. V New Yorku byla otevřena první americká pizzerie. Stalo se tak v roce 1905 a za její zrodem stále italský imigrant Gennaro Lombardi.

26. V městském metru najdete množství hudebníků. Do newyorského metra se však nemůže vybrat hrát kdokoliv. Tito muzikanti procházejí přísným výběrem a musí splňovat řadu náročných kritérií.

27. Čínské město na Manhattanu je největší čínská enkláva na západní polokouli.

28. New York nikdy nespí. Důkazem toho je i metro. Zatímco ve většině dalších velkoměst je provoz metra přes noc přerušena, v New Yorku je metro v pohybu 24 hodin denně, 365 dní v roce.

28. Dětské muzeum v Brooklynu je první muzeum na světě věnované speciálně dětem.

29. Brooklynský most jako první na světě začal využívat na osvětlení elektřinu.

30. Brooklyn nebyl vždy součástí New Yorku. Až do roku 1898 byl Brooklyn nezávislé město, které se snažilo New Yorku v mnoha směrech konkurovat.

PRVNÍ ČÍSLO nového časopisu

flavour
|||
of the
World

